

Nieuwsbrief INS Updates - Nummer 06, 2017

Nummer 6, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:363](#) 03-03-2017

Ubbens q.q. / beheermaatschappij

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:606](#) 21-02-2017

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:214](#) 24-01-2017

Velenturf q.q./Adviez c.s.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:315](#) 17-01-2017

X/JPB Industrial Services B.V.

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:110](#) 20-01-2015

Berzona / X

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:967](#) 28-02-2017

Verzet Faillissement MGX

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:1155](#) 15-02-2017

Rabobank/borg

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:232](#) 20-01-2017

X/Columbus

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:109](#) 11-01-2017

A, B en C/X, Y en Z.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:150](#) 09-01-2017

De Steigerhal/X

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:101](#) 04-01-2017

Eisers/Staat

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:16655](#) 21-12-2016

Curator/Staat

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2016:10518](#) 19-12-2016

Brand c.s./Curator D.J. Scholten c.s.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:5284](#) 29-11-2016

X/Columbus

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:9154](#) 21-09-2016

Orange Global/Van den B.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:757](#) 01-03-2017

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:878](#) 22-02-2017

Appellant/ Uvw

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:541](#) 14-02-2017

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2017:2](#) 24-01-2017

Hijmans q.q./directeur

RECHTSPRAAK

Rabobank/borg

Alleen de niet-handelend echtgenoot mag een borgstelling door de handelend echtgenoot vernietigen. Het eventuele feit dat de niet-handelend echtgenoot juist belang heeft bij het voortbestaan van de borgstelling en dus niet wil vernietigen wegens het ontbreken van toestemming, maakt niet dat de handelend echtgenoot de vernietigingsbevoegdheid krijgt.

Rabobank heeft financiering verstrekt aan Strait Solutions B.V., waarvoor gedaagde en zijn toenmalige partner zich tot € 100.000 borg hebben gesteld. In 2011 is aan Rabobank gemeld dat de partners zouden gaan scheiden. Daarom is een nieuwe overeenkomst van borgtocht overeengekomen met alleen gedaagde, zodat zijn partner niet meer aangesproken kon worden. Zijn toenmalige partner (ze waren nog niet gescheiden) heeft de overeenkomst niet mede ondertekend. Gedaagde probeert nu onder de borgtocht uit te komen met een beroep op artikel 1:89 BW (vernietiging door de echtgenoot wegens ontbreken van toestemming). Volgens hem zou hij daar, kort gezegd, een beroep op moeten kunnen doen nu zijn toenmalige echtgenote dat niet wil doen en zij juist belang had bij het sluiten van de borgtocht door hem omdat zij daarmee ontslagen werd, en omdat zij in de Raad van Commissarissen van de Rabobank plaats had. De rechtbank wijst dit verweer terecht van de hand.

De rechtbank overweegt dat zelfs als de opstelling van de voormalige echtgenote onbehoorlijk jegens de borg zou zijn geweest, dit Rabobank niet regardeert. Hoewel de rechtbank daar niet specifiek op ingaat (en dat was wellicht ook niet nodig), kan daar nog aan toegevoegd worden dat artikel 1:89 BW als gezinsbeschermende bepaling in het leven is geroepen en juist niet dient ter bescherming van de borg zelf (hoewel de bepaling in de praktijk uiteraard bescherming aan de borg biedt). In dat licht is het betoog van gedaagde dat de vernietigingsbevoegdheid op hem zou moeten overgaan nu zijn echtgenote belang had bij de borgtocht, weinig overtuigend.

A.L. Jonkers, maart 2017

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:1155

Zaaknummer: C/10/505143 / HA ZA 16-654

Rechters: L. Amperse

Advocaten: R.M. van Dijk en H.E. Borgman

Wetsartikelen: 1:88 BW en 1:89 BW

RECHTSPRAAK

Hijmans q.q./directeur

Bestuurderaansprakelijkheid op Sint Eustatius. Tweede bestuurder wordt door curator aangesproken voor het faillissementstekort wegens onbehoorlijk bestuur, met beroep op het bewijsvermoeden gezien ontbrekende administratie en jaarrekeningen. Bestuurder verweert zich door te stellen dat hij slechts als vriendendienst medebestuurder was en niet betrokken was. Bestuurder aansprakelijk, maar gematigd tot 75% boedeltekort.

De tweede bestuurder doet een beroep op artikel 2:16 lid 4 BW BES waarin is vermeld: 'Het bepaalde in het tweede lid vindt geen toepassing ten aanzien van de bestuurder die bewijst dat het niet voldoen aan die verplichtingen, mede gelet op zijn werkkring en de periode gedurende welke hij in functie is geweest, niet aan hem te wijten is en dat hij niet nalatig is geweest in het treffen van maatregelen om een verbeterde nakoming van die verplichtingen te bevorderen.' De bestuurder meent hier een beroep op te kunnen doen omdat hij feitelijk niet bij de vennootschap betrokken was en slechts als medebestuurder optrad als vriendendienst, voor iemand die uit Jordanië komt en niet bekend was met alle lokale regelgeving. Het Gerecht overweegt dat de bestuurde stelt zich volledig afzijdig te hebben gehouden, zodat duidelijk is dat hij geen maatregelen heeft genomen om de gevolgen af te wenden. Bovendien blijkt uit deze stellingname dat het hem juist wel te verwijten is dat de administratie niet is bijgehouden en de jaarrekeningen niet zijn opgesteld. Immers, als hij wel een actieve houding als bestuurder had aangenomen had hij deze taken kunnen verrichten dan wel uitbesteden. Zijn aansprakelijkheid wordt wegens zijn medewerking en wegens zijn beperkte rol als bestuurder wel gematigd tot 75% van het boedeltekort.

A.L. Jonkers, maart 2017

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2017:2

Zaaknummer: AR 2015-44

Rechters: A.J.J. van Rijen

Advocaten: J.J. Rogers

Wetsartikelen: 2:16 BW BES (Sint Eustatius)

RECHTSPRAAK

Velenturf q.q./Adviez c.s.

Voordeel van de twijfel: geen onbehoorlijke taakvervulling, omdat niet kan worden vastgesteld dat geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden anders zou hebben gehandeld.

Deelneming is op 18 januari 2011 op eigen aangifte failliet verklaard. Adviez Holding c.s., gedaagden, waren ten tijde van de faillietverklaring van Deelneming allen (indirect) bestuurder van de failliet.

Op 21 maart 2008 heeft Deelneming met de twee particuliere aandeelhouders in de entiteit BVBA, een overeenkomst gesloten op grond waarvan Deelneming zich bereid heeft verklaard tot gefaseerde aankoop van alle aandelen in BVBA. In dat verband zijn op 1 april 2008 de eerste 20% van de aandelen geleverd tegen betaling door Deelneming van € 50.000. Daarna zijn geen aandelen meer afgenomen noch zijn er betalingen verricht. Dat heeft ertoe geleid dat Deelneming op 20 oktober 2010, op vordering van een van de aandeelhouders van BVBA, onder last van een dwangsom is veroordeeld tot nakoming van de Intentieverklaring.

Omdat de jaarrekeningen over de boekjaren 2007 en 2008 van Deelneming pas openbaar zijn gemaakt op 24 maart 2010, heeft de curator gedaagden voor het boedeltekort aangesproken op grond van onbehoorlijk bestuur (art. 2:248 lid 2 BW). Die vordering is in eerste aanleg afgewezen. Het hof stelt voorop dat de overschrijding van de termijn voor wat betreft de jaarrekening over 2007 als zeer fors moet worden gekwalificeerd, namelijk ruim 13 maanden. Voor het waarom hebben gedaagden geen verklaring gegeven. Er is dus geen sprake van een onbelangrijk verzuim. Daarmee staat vast dat het bestuur van Deelneming zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en dat wordt vermoed dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement.

Gedaagden hebben ter ontzenuwing aangevoerd dat de oorzaak van het faillissement van Deelneming is gelegen in het meningsverschil over de wijze waarop moest worden voldaan aan de betalingsverplichtingen voortvloeiende uit de Intentieverklaring en de daarop volgende kostbare en tijdrovende procedure. Het hof acht aannemelijk dat dit heeft geleid tot het faillissement, maar benadrukt dat het hier een belangrijke oorzaak betreft, en dus niet de

belangrijkste oorzaak, of de doorslaggevende oorzaak.

Naar het oordeel van het hof is gesteld noch gebleken dat de koopprijs voor de aandelen te hoog was of dat de beslissing om de aandelen BVBA te kopen onverantwoord was. Van belang is verder dat niet is komen vast te staan dat gedaagden ten tijde van het sluiten van de Intentieverklaring wisten of redelijkerwijze behoorden te begrijpen dat Deelneming niet of niet binnen redelijke termijn aan haar verplichtingen zou kunnen voldoen. Aldus kan van onbehoorlijk bestuur in de zin van artikel 2:248 lid 2 BW niet worden gesproken omdat niet kan worden vastgesteld dat geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden anders zou hebben gehandeld dan is gehandeld.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:214

Zaaknummer: 200.167.022_01

Rechters: J.C.J. van Craaikamp, J.R. Sijmonsma en Th.C.M. Hendriks-Jansen

Advocaten: G. Güntekin en M. van Kempen

Wetsartikelen: 2:248 lid 2 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

X/Columbus

Nu de opvolging van werkgeverschap middels een pre-pack transactie plaatsvond vóór inwerkingtreding van de WWZ, brengt de rechtszekerheid mee dat de vraag of sprake is van opvolgend werkgeverschap dient te worden beoordeeld naar artikel 7:668a BW oud. Aan artikel 7:668a lid 2 BW komt geen terugwerkende kracht toe. Opvolgend werkgeverschap aangenomen.

Vervolg op ECLI:NL:RBOVE:2016:5284. Het gaat in deze zaak om de vraag of het eventuele 'opvolgend werkgeverschap' in geval van (geprepackte) doorstart na faillissement dient te worden beoordeeld naar artikel 7:668a BW oud of nieuw. Dit nu opvolging plaatsvond voor inwerkingtreding van (dit deel van) de WWZ op 1 juli 2015. In beide gevallen gaat het er dan om dat de werkzaamheden bij de nieuwe werkgever wezenlijk dezelfde vaardigheden vergen als de werkzaamheden die bij de oude werkgever werden verricht, met dien verstande dat onder nieuw recht niet langer is vereist dat sprake is van het zogenoemde 'zodanige banden'-criterium.

De kantonrechter conformeert zich aan ECLI:NL:GHARL:2016:4977 inzake Constar/werknemers, waarin door het hof werd overwogen dat wanneer de opvolging heeft plaatsgevonden voor inwerkingtreding van de WWZ, de rechtszekerheid met zich brengt dat de vraag of sprake is van opvolgend werkgeverschap naar oud recht moet worden beoordeeld. In zijn arrest van 26 juli 2016 (AR 2016-0889) heeft het Hof Arnhem-Leeuwarden voorts over deze rechtsvraag overwogen dat aan artikel 7:668a lid 2 BW geen terugwerkende kracht toekomt.

Onder toepassing van HR 11 mei 2012 (ECLI:NL:HR:2012:BV9603) overweegt de kantonrechter dat de voormalige eigenaren van Columbus Junior bij de voorbereiding van de pre-pack betrokken waren. Ook staat vast dat de voormalige eigenaren na de overname direct in dienst zijn getreden bij en feitelijk leiding zijn gaan geven aan de doorstartende partij Columbus.

Onder die omstandigheden dient te worden afgeleid dat Columbus bij de doorstart/overname

van de kennis en vaardigheden van het personeel waaronder verzoekster, op de hoogte was, althans kon zijn. De kantonrechter is van oordeel dat zulks voldoende is om aan te nemen dat voldaan is aan het 'zodanige banden'-criterium (vgl. Hof Den Haag 18 oktober 2016, ECLI:NL:GHDHA:2016:3001).

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 20-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:232

Zaaknummer: 5412088 \ EJ VERZ 16-365 9 (hoofdzaak) en 5416492 EJ VERZ 16-373 (incident)

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: T.I. Huisman en F.M. Westra

Wetsartikelen: 7:668A BW

RECHTSPRAAK

X/JPB Industrial Services B.V.

De verklaring van de bestuurder namens de inmiddels gefailleerde werkgever wordt onvoldoende overtuigend bevonden om af te doen aan de geloofwaardigheid van de stelling van een voormalige werknemer dat partijen met gesloten beurzen uit elkaar zouden gaan.

Na interlocutoir vonnis houdt appellant zich bij zijn stelling dat voor hem geen plaats was bij de doorstart van JPB Stadskanaal, welk bedrijf in de zomer van 2009 failliet ging. Enkele dagen vóór 21 augustus 2009 is appellant door C (als bestuurder namens JPB) benaderd met het voorstel zijn ontslagvergoeding te verrekenen met de schuld uit een lening voor de aanschaf van een auto die appellant aan JPB had. Naast de zin 'Dan ben je schuldenvrij', heeft C heeft ook gezegd dat appellant 'break even zou spelen', aldus appellant. Appellant kon deze afspraak niet op papier krijgen, maar C zei 'een man een man, een woord een woord'.

Met die enkele verklaring als partijgetuige is appellant er nog niet (zie art. 164 lid 2 Rv). De stelling van appellant wordt echter ondersteund door de verklaring van getuige B, die destijds vestigingsmanager was bij JPB. Hij heeft verklaard dat C hem heeft verteld over de afspraak met appellant, zij het dat hij daarover, volgens B, op een vergelijkbare wijze heeft gesproken. Dit brengt het hof tot het oordeel dat het bewijs voor de stellingen van appellant op grond van beide verklaringen in beginsel geleverd is, althans het hof oordeelt dat de verklaring van B zodanig sterk is en essentiële punten betreft, dat deze de verklaring van appellant als partijgetuige voldoende geloofwaardig maakt (zie HR 31 maart 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1688).

Vervolgens is aan de orde of dit bewijs al dan niet wordt ontzenuwd door de verklaring van C en getuige D, de vestigingsmanager. Ten aanzien van de laatste oordeelt het hof dat hij niet uit eigen waarneming heeft kunnen verklaren over de afspraak tussen appellant of B en C. Zijn verklaring als zou het 'hoogst onwaarschijnlijk' zijn te achten dat C aan B een voorstel zou hebben gedaan zoals aan appellant, doet dan ook niet af aan de geloofwaardigheid van de verklaring van B, aldus het hof. Dat geldt ook voor de verklaringen van C, die destijds handelde als bestuurder van zowel JPB als van de overnemende partij. Hij had enerzijds kennelijke

zeggenschap over de ontslagvergoeding nu hij hierover naar eigen verklaring heeft onderhandeld met de vakbonden. Hij heeft anderzijds als bestuurder van de overnemende partij de vorderingen van JPB Stads kanaal overgenomen van de curator. Het bewijs is dan ook niet ontzenuwd. Aldus komt vast te staan dat tussen partijen is afgesproken dat zij met gesloten beurzen uit elkaar zouden gaan.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-01-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:315

Zaaknummer: 200.128.826/01

Rechters: J.H. Kuiper, M.W. Zandbergen en L. Groefsema

Advocaten: P.S. van Zandbergen en W.A. Entzinger

Wetsartikelen: 6:127 BW

RECHTSPRAAK

A, B en C/X, Y en Z.

***Bestuurdersaansprakelijkheid op grond van de HR
Ontvanger/Roelofsen-norm door mee te werken aan een laakbare en
ondoorzichtige wijze van vrijwillige onderhandse verkoop bij de
uitoefening van de executiebevoegdheid van de pandhouder.***

Eisers hebben aangevoerd dat gedaagden tegenover hen onrechtmatig hebben gehandeld in hun hoedanigheid van (indirect) bestuurders van Bedrijf 2. Eisers hebben aan Bedrijf 2 tussen 2011 en 2012 scheepsmotoren en toebehoren geleverd. De daarvoor verzonden facturen zijn onbetaald gebleven. Eind 2014 is Bedrijf 2 ontbonden door middel van een turboliquidatie (art. 2:19 lid 4 BW).

Eisers stellen zich in deze zaak op het standpunt dat gedaagden aansprakelijk zijn voor de schade die zij hebben geleden doordat bepaalde schuldeisers wel zijn voldaan ten koste van de vorderingen van eisers en door ervoor te zorgen dat vermogensbestanddelen van Bedrijf 2 naar een nieuw op te richten vennootschap zijn overgeheveld.

De rechtbank overweegt dat de Hoge Raad in het arrest Eiser/Maas q.q. (ECLI:NL:HR:2014:1204) ten aanzien van een indirect bestuurder heeft bepaald dat selectieve betaling kan worden gezien als vorm van het bewust bewerkstelligen van een toestand die betaling van een (andere) schuld(en) verhindert. Daarbij gaat het erom of de bestuurder wist of redelijkerwijs had behoren te begrijpen dat de selectieve betaling tot gevolg zou hebben dat de vennootschap andere verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade, zodat hem van het (doen) verrichten dan wel bevorderen van die betaling persoonlijk een ernstig verwijt valt te maken.

Dat (ernstige) verwijt gaat hier niet op. Bestuurders hebben, in het belang van de vennootschap, een ruime keuzevrijheid zodat niet te snel bestuurdersaansprakelijkheid wegens selectieve betaling mag worden aangenomen.

Wel kan gedaagden naar het oordeel van de rechtbank persoonlijk een ernstig verwijt worden gemaakt van de handelwijze bij de verkoop van door Bedrijf 2 met pandrecht

bezwaarde zaken nadat de pandhouder executiebevoegd was geworden (art. 3:237 lid 3 BW). Nu die verkoop niet via de regels voor openbare verkoop (art. 3:250 lid 1 BW) of onderhandse verkoop (art. 3:251 BW) heeft plaatsgevonden, moet deze als vrijwillige onderhandse verkoop worden aangemerkt. Het is gedaagden daarbij kwalijk te nemen dat de zaken niet vooraf zijn getaxeerd. Een waardebepaling achteraf en inzicht in hun handelwijze is daardoor niet meer mogelijk.

Nu evenmin duidelijk is gemaakt voor welk deel van de lening van de pandhouder de opbrengst van de verkoop van de activa is verrekend, is de rechtbank van oordeel dat gedaagden door de activa van Bedrijf 2 vrijwillig onderhands te verkopen, wisten of redelijkerwijze hadden moeten begrijpen dat deze handelwijze tot gevolg zou hebben dat Bedrijf 2 haar verplichtingen niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden voor de als gevolg daarvan optredende schade.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:109

Zaaknummer: C/16/398441 / HL ZA 15-231

Rechters: H. Manuel

Advocaten: J.P. Quist en H.M. Eijking

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

De Steigerhal/X

Het verzet van gefailleerde tegen faillietverklaring wordt afgewezen. De door de gefailleerde gestelde betalingen aan de aanvrager van het faillissement zijn onvoldoende ten aanzien van de daar tegenover staande betalingsverplichtingen.

De Steigerhal B.V. is op 29 november 2016 bij verstek in staat van faillissement verklaard. De Steigerhal is hiertegen tijdig in verzet gekomen. X heeft het faillissement van De Steigerhal verzocht voor een op grond van de tussen haar en de Steigerhal bestaande huurovereenkomst gewezen veroordelend ontruimingsvonnis van € 44.723,85, en nadien opgekomen huurtermijnen.

De Steigerhal heeft hiertegen ingebracht dat zij betalingen heeft verricht tot een bedrag van € 48.900, zodat zij aan het vonnis heeft voldaan. Voor het overige stelt opposante de optelling van geopposeerde die heeft geleid tot de faillissementsaanvraag niet te begrijpen.

De rechtbank stelt vast dat opposante op 22 maart 2016 is veroordeeld tot een bedrag van € 41.054,71 te vermeerderen met rente en (proces)kosten. Op 24 maart 2016 hebben partijen schriftelijke afspraken gemaakt over betaling van dat bedrag, voortzetting van de huurovereenkomst en betaling van de maandelijkse huurpenningen.

Naar het oordeel van de rechtbank kan de stelling van de Steigerhal dat zij alle betalingsafspraken is nagekomen dan ook niet juist zijn, omdat zij met het doorlopen van de huur een aanmerkelijk hoger bedrag had moeten voldoen dan de gestelde € 48.900. De gestelde betalingen zijn daarmee onvoldoende ten opzichte van de daar tegenoverstaande betalingsverplichtingen. Van het vorderingsrecht van geopposeerde is hiermee summierlijk gebleken, terwijl voor het overige opposant niets heeft aangevoerd waaruit kan worden afgeleid dat opposant niet verkeert in de toestand van te hebben opgehouden met betalen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:150

Zaaknummer: 16.627 F

Rechters: A. van Dijk

Advocaten: W. van der Kolk en J.C. Klompé

Wetsartikelen: 10 Fw

RECHTSPRAAK

Eisers/Staat

Bestuursrecht. Rechtmatige weigering paspoortuitgifte in Dubai, nu eisers gesignaleerd stonden wegens schending van hun informatieplicht (art. 105 Fw) en uit de ratio en strekking van artikel 19 Paspoortwet blijkt dat die bepaling is bedoeld om te voorkomen dat de gefailleerde zich aan de verplichtingen die voortvloeien uit een faillissementsprocedure onttrekt.

Eisers, een man en een vrouw, wonen in Dubai in de VAE. Eiser stond aan het hoofd van een investeringsmaatschappij in vastgoed. Op 16 april 2013 is eiser in persoon failliet verklaard. Vervolgens is ook een groot aantal vennootschappen waarvan eiser bestuurder was failliet verklaard. Op 10 september 2013 is eiser op verzoek van de curatoren in zijn privéfaillissement ongeveer een maand in bewaring gesteld wegens schending van zijn uit artikel 105 Fw voortvloeiende informatieplicht.

Eisers hebben paspoorten aangevraagd bij het Nederlandse consulaat-generaal in Dubai. Die aanvragen zijn bij besluit van het ministerie van Buitenlandse Zaken afgewezen. Reden daarvoor is de opname van de gegevens van eisers in het Register Paspoortsignaleringen. Aan deze signalering, en daarmee aan de weigering tot afgifte, ligt een verzoek van de rechter-commissaris ten grondslag, gebaseerd op het privéfaillissement van eiser en het faillissement van de vennootschappen waarvan eiseres bestuurder was (art. 19 Paspoortwet jo. 105 Fw).

Eisers voeren aan dat er geen gronden voor paspoortsignalering aanwezig zijn. Zij betogen dat het doel van artikel 19 van de Paspoortwet en het daarmee samenhangende artikel 91 van de Fw is dat de gefailleerde zijn woonplaats niet mag verlaten. Eiser woont al sinds zes jaar vóór het faillissement in het buitenland. Ook eiseres is vóór het faillissement van haar vennootschappen uit Nederland vertrokken. De vraag die met dit betoog aan de orde wordt gesteld is of artikel 19 Paspoortwet slechts kan worden toegepast op in Nederland wonende gefailleerden of ook op gefailleerden die zich (voordien) reeds in het buitenland hebben gevestigd.

De rechtbank oordeelt dat uit het doel en de strekking van de wetsbepaling blijkt dat artikel 19 van de Paspoortwet ook kan worden toegepast in het geval dat de gefailleerde zich reeds ten tijde van het faillissement en de daarop volgende signalering in het buitenland bevindt. Ratio van deze bepaling is te voorkomen dat de gefailleerde zich onttrekt aan de verplichtingen die voortvloeien uit een faillissementsprocedure; in het onderhavige geval de inlichtingenplicht van artikel 105 Fw. Door in het buitenland te blijven wonen en niet (tijdelijk) terug te keren naar Nederland kan een gefailleerde zich bij uitstek onttrekken aan de verplichtingen die voortvloeien uit een faillissement. Een dergelijke onttrekking kan gevolgen hebben voor een grote groep schuldeisers en derhalve een sterke maatschappelijke afkeuring teweegbrengen.

Nu deze bepaling door de uitgevende instantie (BuZa) ten grondslag kon worden gelegd aan de weigering tot afgifte, eisers niet onevenredig benadeeld zijn door de paspoortweigering, noch sprake is van schending van artikel 8 EVRM, worden de beroepen van eisers afgewezen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 04-01-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:101

Zaaknummer: SGR 16/8064 en 16/8066

Rechters: G. van Zeben-de Vries, G.P. Kleijn en M.J.L. van der Waals

Advocaten: J.J.R. Lautenbach en S.A. Hessels

Wetsartikelen: 105 Fw, 91 Fw, 19 Paspoortwet en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Curator/Staat

De curator is in civilibus niet-ontvankelijk in zijn vordering tot een verklaring voor recht over de eigendom van goederen die op grond van artikel 94a Sv in beslag zijn genomen. Daartoe dient de beklagprocedure van artikel 552a Sv doorlopen te worden.

In december 2011 is naar aanleiding van een rechtshulpverzoek van de Duitse autoriteiten in het kader van een strafzaak tegen B, de latere echtgenoot van A, onder meer een doorzoeking ter inbeslagneming verricht in de eenmanszaak van A. Bij die doorzoeking zijn op grond van artikel 94a Sv geld en een voorraad goud en zilver in (conservatoir) strafvorderlijk beslag genomen.

Namens A is tegen deze inbeslagname in maart 2012 op grond van artikel 552a Sv een klaagschrift ingediend, waarin er namens A op is gewezen dat de in beslag genomen goederen deels aan A persoonlijk toebehoren. Het door A verzochte is door de rechtbank is afgewezen. Hiertegen is geen cassatie ingesteld.

A is op 31 juli 2012 persoonlijk failliet verklaard. De curator heeft in deze zaak onder meer gevorderd voor recht te verklaren dat de in beslag genomen goederen in de huwelijksgemeenschap vallen, althans deels toebehoren aan A, en dat de gelegde beslagen ex artikel 33 Fw zijn komen te vervallen zodat de goederen onder het faillissementsbeslag zijn komen te vallen.

De rechtbank stelt voorop dat artikel 552a lid 1 Sv aan belanghebbenden de mogelijkheid biedt om zich schriftelijk te beklagen over de inbeslagneming en over het uitblijven van een last tot teruggave. De beklagprocedure van artikel 552a Sv wordt naar vaste rechtspraak aangemerkt als een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang. A heeft deze weg tevergeefs bewandeld.

Het gesloten stelsel van rechtsmiddelen staat er dan in beginsel aan in de weg dat de curator nogmaals in een civiele procedure de eigendom van de in beslag genomen goederen laat toetsen. Dat in die beklagprocedure geen verklaring voor recht gevraagd kan worden maakt

dat niet anders. Zouden zich echter nieuwe feiten en omstandigheden voordoen die een ander licht doen schijnen op de eigendom van de in beslag genomen goederen, dan kan de curator op grond van artikel 552a lid 3 Sv middels een klaagschrift de rechtmatigheid van het conservatoir beslag alsnog laten toetsen.

Volledigheidshalve wijst de rechtbank erop dat verhaal op voorwerpen waarop strafvorderlijk conservatoir beslag is gelegd geschiedt volgens de regels van Rv (art. 574 Sv). Dit betekent dat zodra het OM de beschikking heeft over een executoriale titel, het conservatoire beslag overgaat in een executoriaal beslag (vgl. art. 704 lid 1 Rv). De curator kan vervolgens als derde (art. 438 lid 5 Rv) een executiegeschil starten bij de kortgedingrechter (art. 438 lid 1 en 2 Rv).

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:16655

Zaaknummer: C-09-510153-HA ZA 16-509

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen: 94a Sv, 552a lid 1 Sv, 33 Fw en 20 Fw

RECHTSPRAAK

Brand c.s./Curator D.J. Scholten c.s.

Vordering tot ontruiming van het gehuurde in kort geding ondanks afkoelingsperiode toegewezen, nu de huurachterstand zo groot is dat een vordering tot ontbinding van de huurovereenkomst in een bodemprocedure naar alle waarschijnlijkheid zal worden toegewezen. Wel blijft machtiging van de R-C nodig voor daadwerkelijk ontruiming.

Het gaat in deze kortgedingzaak om het volgende. D.J. Scholten B.V. is op 16 november 2016 failliet verklaard. D.J. Scholten huurde vanaf 1 september 2013 van Brand Bierbrouwerij een bedrijfspand met horecabestemming.

In het faillissement is een afkoelingsperiode gelast tot 15 januari 2017. Brand Bierbrouwerij heeft de huurovereenkomst opgezegd tegen 1 maart 2017.

Brand c.s. vorderen dat de kantonrechter bij wijze van voorlopige voorziening D.J. Scholten veroordeelt het gehuurde te ontruimen, met betaling van onder meer een huurachterstand en onbetaalde drankenleveranties.

De curator heeft deze vorderingen betwist. Hij voert aan dat ingevolge het faillissement de geldvorderingen ter verificatie ingediend moeten worden, hetgeen ook gebeurd is, en dat de gevorderde ontruiming gelet op de van kracht zijnde afkoelingsperiode niet kan worden toegewezen.

De kantonrechter stelt de curator op het eerste punt in het gelijk. Het geding is ten aanzien van onbetaalde vorderingen uit de huurovereenkomst van rechtswege geschorst (art. 26 jo. 29 Fw). Zo nodig kan Brand c.s. hierover een renvooiprocedure voeren.

Ten aanzien van de procedure met betrekking tot de ontruiming overweegt de kantonrechter dat er een afkoelingsperiode van kracht is (art. 63a Fw), zodat derden hun rechten niet zonder machtiging van de rechter-commissaris kunnen uitoefenen. De bedoeling van deze afkoelingsperiode is om de curator de tijd te geven om zich een oordeel te vormen over het

bedrijf en de mogelijkheden tot voortzetting of verkoop te verkennen. De curator heeft zich om deze reden uitdrukkelijk verzet tegen toewijzing van de vordering tot ontruiming. Echter, ook in geval van toewijzing van de vordering tot ontruiming heeft Brand een machtiging nodig van de rechter-commissaris voordat zij daadwerkelijk tot ontruiming over kan gaan. Nu de huurachterstand zodanig groot is dat een vordering tot ontbinding van de huurovereenkomst in een bodemprocedure naar alle waarschijnlijkheid zal worden toegewezen, zal de thans voorliggende vordering tot ontruiming worden toegewezen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2016:10518

Zaaknummer: 5457250

Rechters: A.E. Merkus

Advocaten: A.E. Zijlstra

Wetsartikelen: 63a Fw en 7:224 BW

RECHTSPRAAK

X/Columbus

Geen sprake van opvolgend werkgeverschap in de zin van artikel 7:668a BW na pre pack, nu de curator de arbeidsovereenkomst van verzoekster met de vorige werkgever rechtsgeldig heeft opgezegd en de opvolgende werkgever met verzoekster een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd is aangegaan. Toepassing van artikel 7:667 lid 4 BW.

Verzoekster was als pedagogisch medewerker op grond van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd werkzaam bij Kindercentrum Columbus Junior. Op 27 oktober 2014 is Columbus Junior in staat van faillissement verklaard. De curator heeft op een personeelsbijeenkomst de werknemers ontslag aangezegd.

Columbus, onderdeel van '4Kids', heeft, na voorbereidingen daartoe middels een pre pack, als overnemende partij de activa en vrijwel het gehele personeel van Columbus Junior, waaronder verzoekster, overgenomen. Verzoekster stelt dat er na overname sprake is van 'opvolgend werkgeverschap' en dus een dienstverband voor onbepaalde tijd (art. 7:668a lid 2 BW). Columbus bestrijdt dat nu er geen sprake is van opvolgend werkgeverschap en zij de arbeidsovereenkomst met verzoekster per 1 oktober 2016 heeft beëindigd.

Zowel in de hoofdzaak als bij incident vordert verzoekster tewerkstelling. Naar het voorlopig oordeel van de kantonrechter wordt aan toepasselijkheid van artikel 7:668a BW niet toegekomen, nu die bepaling uitgaat van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd bij zowel de vorige als opvolgend werkgever. Die situatie lijkt zich niet voor te doen omdat de arbeidsovereenkomst van verzoekster bij haar vorige werkgever op grond van artikel 7:668a lid 1 BW (oud) werd geconverteerd naar een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Die arbeidsovereenkomst is door de curator opgezegd (art. 40 Fw) en vervolgens voor bepaalde tijd opgevolgd door een arbeidsovereenkomst met Columbus. Op dergelijke situaties is artikel 7:667 lid 4 BW van toepassing. Nu de arbeidsovereenkomst van verzoekster bij de vorige werkgever door de curator rechtsgeldig is opgezegd, eindigde de door de opvolgende werkgever met verzoekster aangegane arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd van

rechtswege door het verstrijken van de tijd waarvoor deze was aangegaan.

Partijen kunnen zich uitlaten over toepassing van artikel 7:667 lid 4 BW. Verdere beslissingen worden aangehouden.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:5284

Zaaknummer: 5412088 \ EJ VERZ 16-365 (hoofdzaak) en 5416492 EJ VERZ 16-373 (incident)

Rechters: E.W. de Groot

Advocaten: F.M. Westra

Wetsartikelen: 7:668a BW

RECHTSPRAAK

Orange Global/Van den B.

Bestuurdersaansprakelijkheid op grond van Beklamelnorm afgewezen. Dit kan niet worden gebaseerd op de enkele omstandigheid dat voorafgaand aan de verbintenis scheppende rechtshandeling activa zijn verkocht. Onweersproken is dat, nu deze verkoop plaatsvond in het kader van de nakoming van een afspraak die was gericht op de toekomst, daaruit niet kan worden afgeleid dat gedaagde reeds toen voornemens was de activiteiten van OGV te beëindigen.

Een jaar na oprichting van OGV B.V. in 2011 is gedaagde ingestapt als aandeelhouder en als manager bij OGV aan de slag gegaan. OGV, dat in zgn. 'katjes' (een wilgensoort) handelde, draaide in die tijd met aanzienlijke verliezen. Dat de activiteiten desondanks konden worden voortgezet was te danken aan een door de Chinese leverancier van de katjes verleend leverancierskrediet.

Weer een jaar later zijn alle resterende aandelen van OGV door haar oprichter aan gedaagde overgedragen. Het door de Chinese leverancier verleende leverancierskrediet bedroeg op dat moment € 180.000. Onder leiding van gedaagde als bestuurder zijn vervolgens door OGV grote bestellingen gedaan bij de Chinese leverancier.

Medio 2014 heeft er een bespreking plaatsgevonden tussen de Chinese leverancier, de oprichter van OGV en gedaagde, met betrekking tot een restantschuld (ongeveer € 40.000) van OGV. Dit resulteerde in een betalingsregeling voor OGV.

Eind 2014 zijn er nieuwe besprekingen tussen partijen geweest. Die hebben ertoe geleid dat de oprichter van OGV de nieuwe vennootschap OGI heeft opgericht die als tussenpersoon de leveringen van de katjes aan OGV heeft overgenomen.

Eind 2014, begin 2015, heeft OGV voor € 443.306,08 aan katjes bij OGI besteld. Deze zijn geleverd. De eindfacturen van twee deelleveringen met betrekking tot deze bestelling, ten bedrage van € 69.041,23 respectievelijk € 64.727,95, zijn door OGV onbetaald gelaten. OGV is

per 24 maart 2015 ontbonden en opgehouden te bestaan omdat geen bekende baten meer aanwezig waren (art. 2:19 lid 4 BW).

OGI vordert van gedaagde betaling van de openstaande facturen nu OGV geen verhaal meer biedt. Dit onder meer op de grond dat gedaagde als bestuurder een ernstig verwijt treft omdat hij bij het aangaan van de bestelling wist dat OGV geen verhaal zou kunnen bieden voor de daaruit voortvloeiende vordering van OGI (Beklamelnorm), dan wel niet-nakoming heeft bewerkstelligd.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft OGI evenwel onvoldoende gesteld om het oordeel te rechtvaardigen dat gedaagde ten tijde van het plaatsen van de bestellingen wist of redelijkerwijs behoorde te begrijpen dat OGV niet zou kunnen nakomen. Anders dan OGI stelt, kan dit niet worden gebaseerd op de enkele omstandigheid dat gedaagde medio 2014 computers en transportmiddelen van OGV heeft verkocht. Dit gebeurde naar aanleiding van de afspraak dat de restantschuld van de Chinese leverancier zou worden afbetaald. Onweersproken is dat, nu deze verkoop plaatsvond in het kader van de nakoming van een afspraak die was gericht op de toekomst, daaruit niet kan worden afgeleid dat gedaagde reeds toen voornemens was de activiteiten van OGV te beëindigen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:9154

Zaaknummer: C/13/598547 / HA ZA 15-1098

Rechters: A.J. Bongers-Scheijde

Advocaten: M. Buitelaar en M.P.E. D'Haene

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Ubbens q.q. / beheermaatschappij

Tegenstrijdig belang (art. 2:256 (oud) BW) bij bestuurder die een groep vennootschappen vertegenwoordigt bij het aangaan van kredietverlening tegen zekerheid, waarbij de bestuurder ook indirect belang heeft in de crediteur? Hof en Hoge Raad gaan aan de kwestie voorbij, kennelijk omdat kredietverlening in het belang van de groep was.

Deze zaak dient in een groot faillissement van een groep die zich bezighield met het slachten en verwerken van kippen. Twee broers (hierna: de ouders) hielden via een beheersmaatschappij (hierna: de voormalige beheersmaatschappij) de aandelen in de holding. Ze hebben de aandelen in de holding en de daaronder hangende vennootschappen in 1995 overgedragen aan hun vier zoons die nu (via hun bv's) elk 25 % in de topholding hebben, die (indirect) weer 80% in de tussenholding bezit (de andere 20% is in handen van Agrifirm Meppel BV). De topholding en tussenholding zijn mede gefinancierd door de voormalige beheermaatschappij. In 2003 staat een vordering van bijna 8 miljoen van de voormalige beheermaatschappij op de topholding en de tussenholding uit. In januari 2003 gaat het niet goed met de groep. De tussenholding heeft liquiditeitsproblemen. Een van de twee ouders (ouder 1) verleent dan, op 8 januari 2003, een krediet van € 2,5 miljoen aan de tussenholding, zonder daarvoor zekerheid te verkrijgen. Vervolgens wordt op 13 januari 2003 via een wat ingewikkelde constructie alsnog zekerheid verleend aan ouder 1. De voormalige beheermaatschappij stelt zich in die overeenkomst borg voor tussenholding richting ouder 1, en verstrekt een pandrecht aan ouder 1 op door haar gehouden aandelen in een Duitse vennootschap. Tevens vermeldt de overeenkomst dat beheermaatschappij, indien zij als borg aan ouder 1 moet betalen, ook 'regres' mag nemen op de dochtervennootschappen van tussenholding (handelsmaatschappij en haar dochters). Die term, regres, is ongelukkig gekozen, omdat handelsmaatschappij en dochters geen schuldenaren van ouder 1 zijn. Bedoeld zal zijn dat handelsmaatschappij en dochters zich borg stellen voor de schuld van tussenholding naar de voormalige beheermaatschappij. In de overeenkomsten wordt tussenholding vertegenwoordigd door haar bestuurder, ouder 2. Tussenholding,

handelsmaatschappij en haar dochters gaan in mei 2003 failliet. Ouder 1 spreekt de voormalige beheermaatschappij onder de borgtocht aan voor de schuld van tussenholding van 2,5 miljoen. Beheermaatschappij wil vervolgens haar vordering van € 2,5 miljoen indienen in het faillissement van zowel tussenholding, als, op basis van de overeenkomst van 13 januari, in het faillissement van handelsmaatschappij en dochters. De curatoren bestrijden in deze renvooiprocedure de indiening van de vordering in het faillissement van handelsmaatschappij en haar dochters. Volgens curatoren is de overeenkomst van 13 januari vernietigbaar wegens tegenstrijdig belang (art. 2:256 (oud) BW).

Het hof heeft geen tegenstrijdig belang aanwezig geacht. Daarbij is het hof kennelijk vooral ingegaan op het tegenstrijdig belang van tussenholding in het aangaan van de borgtochten (de 'regresvorderingen') door handelsonderneming en haar dochters. De voor de uitkomst belangrijkste beslissing is daarbij dat het hof de overeenkomsten van 8 en 13 januari in samenhang leest. Mede aan de hand van het door de Hoge Raad in Bruil/Kombex overwogene, kort gezegd inhoudende dat een kwalitatief tegenstrijdig belang van een bestuurder (in de kwaliteit van bestuurder van een andere vennootschap) binnen een concern niet snel zal leiden tot een ongeoorloofd tegenstrijdig belang, komt het hof dan tot de conclusie dat handelsonderneming en haar dochters bevoegd zijn vertegenwoordigd.

In cassatie klaagt de curator onder meer over het feit dat het hof niet voldoende specifiek is ingegaan op het tegenstrijdig belang dat bij ouder 2 aanwezig was in het (indirect) vertegenwoordigen van de handelsonderneming bij een transactie met een partij waaraan zij zelf als bestuurder gelieerd was (de voormalige beheermaatschappij). Het hof is ten onrechte slechts ingegaan op het belang van tussenholding als bestuurder in haar dochtervennootschappen. Zoals ook de A-G overweegt, lijkt die klacht gegrond. De concernexceptie voor tegenstrijdig belang uit Bruil/Kombex gaat hier niet zozeer op, omdat de bestuurder niet alleen de belangen van concernvennootschappen door elkaar laat lopen, wat in beginsel toegestaan is, maar ook zijn eigen belang als aandeelhouder in een buiten de groep staande vennootschap hier meespeelt. Met andere woorden, de bestuurder treedt niet alleen op als bestuurder van meerdere groepsvennootschappen, maar staat ook aan de andere kant van de transactie. In die zin kan het oordeel van het hof, dat het persoonlijke belang van de bestuurder niet duidelijk meeweegt, mijns inziens niet in stand blijven. Overigens is daarmee niet gezegd dat er sprake is van een ongeoorloofd tegenstrijdig belang. Uit de uitspraak van het hof lijkt ook wel op te maken dat het persoonlijke belang van de bestuurder materieel niet botste met het belang van de vennootschappen (voor zover de overeenkomsten van 8 januari en 13 januari inderdaad in samenhang gelezen worden), maar daar gaat het hof niet duidelijk genoeg op in, zoals ook de A-G constateert. Voor de uiteindelijke uitkomst zal het dus vermoedelijk weinig verschil maken.

De Hoge Raad gaat aan dit alles voorbij en oordeelt, ietwat kort door de bocht, dat het hof niet specifiek in hoefde te gaan op het betrokken belang van ouder 2, omdat het toch al geoordeeld had dat de overeenkomsten van 8 januari en 13 januari in samenhang gelezen in het belang waren van de handelsonderneming en haar dochters. Dat lijkt het hof inderdaad wel te zeggen, maar het is niet erg duidelijk geformuleerd. Fraaiier was geweest als het hof had aangegeven in te zien dat er formeel sprake was van een tegenstrijdig belang tussen ouder 2 en handelsonderneming en haar dochters, maar er hier materieel geen probleem was omdat handelsonderneming en haar dochters belang hadden bij de kredietverlening tegen persoonlijke zekerheid.

A.L. Jonkers, maart 2017

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-03-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:363

Zaaknummer: 15/02384

Rechters: F.B. Bakels, A.H.T. Heisterkamp, C.E. du Perron, M.J. Kroeze en M.V. Polak

Advocaten: S.M. Kingma en R.P.J.L. Tjittes

Wetsartikelen: 2:256 (oud) BW

RECHTSPRAAK

Het UWV is terecht uitgegaan van de datum opzegging arbeidsovereenkomst door werkgeefster. Appellant had betoogd dat het UWV de (latere) datum van de opzegging door de curator als uitgangspunt had moeten nemen.

De werkgeefster van appellant heeft de arbeidsovereenkomst bij brief van 26 maart 2014 opgezegd per 13 juli 2014. Op 22 mei is werkgeefster in staat van faillissement verklaard en op 26 mei 2014 heeft de curator in dat faillissement appellant ontslag aangezegd op de kortst mogelijke termijn.

Wegens betalingsonmacht neemt het UvV later dat jaar de betalingsverplichtingen van appellant over. Het UWV heeft de opzegging door de werkgeefster van 26 maart 2014 als uitgangspunt genomen voor deze overname. De raad ziet geen reden om, zoals appellant betoogt, uit te gaan van de datum van opzegging door de curator (26 mei 2014). Het beroep slaagt derhalve niet.

T.M.M. Schaap, maart 2017

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-03-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:757

Zaaknummer: 15/2419 WW

Rechters: A.I. van der Kris, H.G. Rottier en E. Dijt

Advocaten: Hoogendonk en R.A. Kneefel

Wetsartikelen: 61 WW en 64 WW

RECHTSPRAAK

Appellant/ Uww

Het UWV weigert ten onrechte het doen van een faillissementsuitkering aan een voormalig werknemer. Deze werknemer stond wel degelijk in een privaatrechtelijke dienstbetrekking ten opzichte van de voormalig werkgever en partijen zijn een loonbetalingsverplichting overeengekomen.

In deze zaak is aan de orde of appellant aangemerkt kan worden als werknemer als bedoeld in artikel 61 van de WW en dientengevolge recht heeft op een faillissementsuitkering. In hoger beroep is uitsluitend nog in het geding of een loonbetalingsverplichting is overeengekomen.

De Raad constateert dat appellant moet worden aangemerkt als werknemer. Er is een 'arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd' gesloten, hetgeen de Raad doet vermoeden dat partijen hebben beoogd een arbeidsovereenkomst aan te gaan. Het feit dat geen premiebetalingen voor appellant zijn afgedragen, alsook het feit dat appellant geen loonbetaling heeft gevorderd rechtvaardigt nog niet de conclusie dat geen loonbetalingsverplichting is overeengekomen. Het standpunt van het UWV, dat er geen dan wel onvoldoende aanwijzingen zijn dat partijen een verplichting tot het betalen van loon voor ogen heeft gestaan, wordt niet gevolgd.

S. van Zwam

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 22-02-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:878

Zaaknummer: 15/4866 WW

Rechters: C.C.W. Lange, J.S. van der Kolk en E. Dijt

Advocaten: L. Kruiswijk en G.A. Vermeijden

Wetsartikelen: 61 WW

RECHTSPRAAK

Berzona / X

Curatoren moeten na uitvoerbaar bij voorraadverklaring vonnis zekerheid stellen nu er sprake is van een restitutierisico.

In incidenteel beroep eisen curatoren dat het vonnis van de rechtbank alsnog uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard. Indien de vorige rechter uitdrukkelijk op de vordering tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad heeft beslist, moet de incidenteel eiser aan zijn vordering feiten en omstandigheden ten grondslag leggen die zich eerst na de uitspraak van de vorige rechter hebben voorgedaan, en die kunnen rechtvaardigen dat van die eerdere beslissing wordt afgeweken (HR 30 mei 2008, ECLI:NL:HR:2008: BC5012). Een dergelijk geval doet zich hier voor. Wel moeten curatoren zekerheid stellen nu er sprake is van een restitutierisico, aldus het hof.

T.M.M. Schaap, maart 2017

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-01-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:110

Zaaknummer: 200.148.632-01

Rechters: D.J. van der Kwaak, R.J.M. Smit en M.L.D. Akkaya

Advocaten: R.V. van den Wildenberg en J.W.P. Tulfer

Wetsartikelen: 234 Rv

RECHTSPRAAK

Een kandidaat-notaris stelt beroep in tegen de schorsingsbeslissing van de kamer van het notariaat. Het faillissement van zijn praktijkvennootschap staat zijn beroepsmogelijkheden wat dit soort beslissingen betreft niet in de weg.

Een kandidaat-notaris is aangehouden en tegen hem wordt een strafrechtelijk onderzoek inzake faillissementsfraude ingesteld. Hij is vervolgens door de kamer van het notariaat geschorst. De kandidaat-notaris is het hier niet mee eens en stelt beroep in tegen de beslissing van de kamer.

De als waarnemer aangestelde notarissen en kandidaat-notaris voeren aan dat de geschorste kandidaat-notaris niet-ontvankelijk is in zijn beroep. Zij stellen dat nu de onderneming van de kandidaat-notaris in staat van faillissement is verklaard artikel 25 lid 1 Fw van toepassing is, en alleen de curator beroep had mogen instellen. Het hof oordeelt dat de kandidaat-notaris niet in persoon failliet is en dat een failliet zelfstandig beroep in kan stellen tegen beslissingen van de kamer als in zaken zoals onderhavige. Met andere woorden: het faillissement van zijn praktijkvennootschap zorgt er niet voor dat de kandidaat-notaris geen beslissingen van de kamer en de voorzitter aan het hof mag voorleggen.

T.M.M. Schaap, maart 2017

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-02-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:606

Zaaknummer: 200.195.127/01 NOT e.v.

Rechters: J.H. Lieber, J.C.W. Rang en M. Bijkerk

Wetsartikelen: 25 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

WSNP. Uit de stukken blijkt niet of het inkomen van appellante hoger is geweest dan het vrij te laten bedrag.

Indien en voor zover het bedrag aan heffingskortingen ertoe zou hebben geleid dat het totale bedrag aan inkomsten boven dat vrij te laten bedrag zou zijn uitgekomen, zou dit bedrag boven het vrij te laten bedrag in de boedel zijn gevallen en had appellante daarover niet kunnen beschikken. Uit de stukken blijkt echter niet of de inkomsten van appellante met de heffingskortingen erbij boven het (in het kader van de schuldsanering) vrijgelaten bedrag zouden zijn uitgekomen. De Raad bepaalt dat er een nieuwe beslissing op bezwaar genomen moet worden.

T.M.M. Schaap, maart 2017

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-02-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:541

Zaaknummer: 14/3088 WWB

Rechters: P.W. van Straalen, G.M.G. Hink en F. Hoogendijk

Advocaten: M.J. Hüsen en R.J.M. Codrington

Wetsartikelen: 295 Fw

RECHTSPRAAK

Verzet Faillissement MGX

Verzet tegen faillietverklaring ex artikel 10 Fw is ongegrond.

MGX exploiteert een hotel te Huizen en is op eigen aangifte failliet verklaard. De verhuurder van het pand waarin MGX haar onderneming dreef, gaat hiertegen op grond van artikel 10 Fw in verzet. Verzoeker doet een beroep op het ontbreken van een geldig besluit van de algemene vergadering van MGX waarin zij de opdracht tot het doen van eigen aangifte geeft. Een dergelijk beroep kan echter slechts door de vennootschap zelf gedaan worden. Bovendien blijkt de aandeelhouder van MGX wel degelijk opdracht te hebben gegeven tot de aangifte van het faillissement.

S. van Zwam

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 28-02-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:967

Zaaknummer: C/16/17/69 F

Rechters: P.J. Neijt

Wetsartikelen: 10 Fw